

ΑΡΙΘΜΟΣ 182/2022

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή
όρισε ο Πρόεδρος Εφετών

Εφέτη, τον οποίο
και από το Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στο . στις 2 Σε-
πτεμβρίου 2020 για να δικάσει την υπόθεση που εισάγεται ενώπιόν
του με την απευθυνόμενη στο Δικαστήριο αυτό από 17/10/2018
(υπ' αρ. έκθ. κατ. 699/2018) έφεση:

ΤΩΝ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΩΝ - ΚΑΘΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ 1) εδρεύουσας στο
ανώνυμης εταιρείας με
την επωνυμία νόμιμα εκ-
προσωπούμενης, 2)

και 3) εδρεύουσας στο
ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία
νόμιμα εκπροσωπούμενης, εκ των οποίων
η πρώτη παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου της
ο δεύτερος με δήλωση του άρθ.
242 §2 ΚΠολΔ του πληρεξουσίου Δικηγόρου του
και η τρίτη δια του πληρεξουσίου Δικη-
γόρου της (Δ.Σ.).

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ - ΑΙΤΟΥΣΑΣ εδρεύουσας στην Αθήνα
(Λαζάρου Σώκου αρ. 4) αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την
επωνυμία "ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ
ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ / ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ"
και το διακριτικό τίτλο "ΓΕΑ - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ", νόμι-

μα εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας Δικηγόρου της (Δ.Σ.).

Η εφεσίβλητη με την από 28/9/2017 (υπ' αρ. έκθ. κατ. 553/Ασφ. 553/29-9-2017) αίτησή της ασφαλιστικών μέτρων κατά των ήδη εκκαλούντων ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτήν. Το ανωτέρω Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αρ. 123/2018 οριστική απόφασή του, με την οποία δέχθηκε την αίτηση εν μέρει.

Την απόφαση αυτή προσέβαλαν οι καθών η αίτηση - ήδη εκκαλούντες με την ανωτέρω έφεση, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου στις 19/10/2018 υπ' αρ. έκθ. κατ. 202/2018 και στη συνέχεια προσδιορίστηκε προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου στη δικάσιμο της 6/5/2020 με την υπ' αρ. 699/2018 πράξη του αρμοδίου Γραμματέως του παρόντος Δικαστηρίου, κατόπιν δε αυτεπαγγέλτως κατ' άρθρο 74 §2 Ν 4690/2020, επειδή τότε η συζήτησή της ματαιώθηκε λόγω της πανδημίας Covid19, γράφτηκε στο πινάκιο για να συζητηθεί στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή, χωρίς να απαιτείται κλήτευση των διαδικών σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδικών κατέθεσαν εμπροθέσμως έγγραφες προτάσεις και ζήτησαν όσα αναφέρονται σε αυτές.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

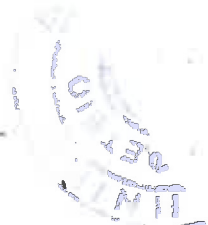
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Ο νόμος 2121/1993 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθ. 46 §1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως

οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατ' άρθ. 47 §2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής, ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθ. 49 §2 Ν 2121/1993), για ευνόητους λόγους, στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Αυτοί πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τα σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από κωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Στο άρθ. 49 Ν 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθ. 49 §3 Ν 2121/1993). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί κωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε, ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς, η αμοιβή εκκωρείται σε τρίτους, ενώ επίσης αυτοί μπορούν να παραιτηθούν από την αξίωση.

Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το Δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Μάλιστα, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθ. 49 §6 Ν 2121/1993 (πού προστέθηκε με το άρθ. 46 §1 Ν 3905/2010), οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις §§ 1, 2 και 3 του ίδιου άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Περαιτέρω, η διάταξη του άρθ. 55 §2 Ν 2121/1993 καθιερώνει τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για την δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά

κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Κατά δε το άρθ. 57 §1 του ίδιου νόμου: "Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος να ιδρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού". Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατ' άρθ. 72 §3 Ν 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Παράλληλα πάντως ισχύει και η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης "περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης", η οποία κυρώθηκε με το Ν 2054/1992 και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου, η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την "εθνική μεταχείριση" δηλ. τη μεταχείριση που το ημεδαπό δικαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθ. 2, 4 και 5 §1) και β) παρέχει την "εθνική μεταχείριση" ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό εντός το αργότερο 30 ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάστηκε

στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (άρθ. 5 §2), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία, που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων είναι και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας τα μουσικά έργα, και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία (και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών) δημοσίευση και παρουσίασή τους (ΑΠ 944/2013 στην τ.ν.π. "Νόμος").

2. Εξάλλου, το άρθ. 49 §1 εδ. δ, ε Ν 2121/1993 όριζε ότι: "Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο". Στη νομολογία υπήρξε διχογνωμία ως προς τη φύση της απόφασης που εκδίδεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και, ενώ αρχικά υποστηρίχθηκε ότι πρόκειται για γνήσιο ασφαλιστικό μέτρο διαπλαστικού χαρακτήρα, μετά τις παρατηρήσεις Μπέη στην ΜΠρΤρικ 578/2002 Δ 2002/1141 άρχισε να υποστηρίζεται και στη νομολογία η άποψη πως πρόκειται για ρυθμιστικό μέτρο εκούσιας δικαιοδοσίας, που δικάζεται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. αναλυτικά για το ζήτημα Κυπρούλη σε *Κοτσίρη/Σταματιούδη Νόμος για την Πνευματική ιδιοκτησία Κατ' Άρθρο Ερμηνεία* άρθ. 49 αρ.25). Ωστόσο η δεύτερη αυτή άποψη δεν ευσταθεί, διότι βασίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι το δικαστήριο δεν προβαίνει ούτε σε διάγνωση ούτε σε διάπλαση του ύψους της υποχρέωσης του χρήστη έναντι του οργανισμού διαχείρισης, αλλά απλά διαπιστώνει μία πραγματική κατάσταση. Μάλιστα η

εν λόγω θεωρία, προσπαθώντας να είναι δογματικά ορθή, καταλήγει στο άτοπο ότι η οριστική εκδίκαση της διαφοράς θα γίνει κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (ΜΠρΤρυκ 1253/2002 ΕπισκΕμπΔ 2003/230), ενώ είναι σαφές ότι πρόκειται για διαφορά της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας (μάλιστα κατά την εκούσια δικαιοδοσία δικάζονται μόνο υποθέσεις που υπάγονται σε αυτήν με ρητή διάταξη νόμου – ΚΠολΔ 739) και η απόφαση που εκδίδεται είναι κατ' αρχάς διαπλαστική (ο διαπλαστικός χαρακτήρας ίσως είναι και το σημείο που ενέπλεξε το ζήτημα, καθόσον φαίνεται ότι η συγκεκριμένη άποψη θεωρεί ότι δεν υπάρχει "αντιδικία" σχετικά με δικαίωμα σε τέτοιες περιπτώσεις, πράγμα εσφαλμένο: χαρακτηριστικό παράδειγμα η προσωρινή και οριστική ρύθμιση κοινωνίας). Είναι λοιπόν προφανές πως το γράμμα του νόμου όχι μόνο δεν ορίζει κάτι τέτοιο, αλλά αντίθετα το δικαστήριο καλείται, βάσει των αποδεικτικών μέσων που προσκομίζουν οι διάδικοι, τόσο να σταθμίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής όσο και τους όρους καταβολής της, χωρίς να δεσμεύεται από το αμοιβολόγιο που δημοσιεύθηκε. Σε περίπτωση δέσμευσης και μόνο η απόφαση θα ήταν καθαρά διαπιστωτική, οπότε θα γινόταν λόγος για τη "διοικητική" φύση της εκούσιας δικαιοδοσίας.

3. Πάντως η ανωτέρω επελθούσα σύγκυση έχει ήδη αρθεί από το νομοθέτη, ο οποίος αντικατέστησε την ως άνω διάταξη με το άρθρ. 22 Ν 4481/2017, το οποίο στις §§ 6 και 7 αυτού ορίζει ότι: (§6) "Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης είτε του χρήστη είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις.

Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει". (§7) "Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 6". Τίθεται εν προκειμένω το θέμα περί του εάν πρόκειται για γνήσιο ή μη ασφαλιστικό μέτρο (βλ. αναλυτική παρουσίαση του θέματος από Μπαμπέτα σε *Σταματούδη Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας*, αρ. 289 επ., που σημειωτέον ορθώς παρατηρεί ότι το θέμα είναι δευτερεύον). Η άποψη που παρόντος Δικαστηρίου είναι ότι: α) δεν καταλείπεται πλέον αμφιβολία πως πρόκειται για υπόθεση της αμφισβητούμενης δικαιοδοσίας και β) πρόκειται για σκήμα κύριας δίκης, όπου η διαφορά δικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών, και για μη γνήσια υπόθεση ασφαλιστικών μέτρων, αν και αυτή ομοιάζει στην προσωρινή επιδίκαση απαιτήσεων. Στις υποθέσεις αυτές, κατ' άρθ. 728, 729 ΚΠολΔ, δεν απαιτείται να συντρέχουν οι προϋποθέσεις των ασφαλιστικών μέτρων περί αποτροπής επικειμένου κινδύνου και περί συνδρομής επείγουσας περίπτωσης (ΕΑ 3058/2005 ΔΕΕ 2005/1181), ενώ το ποσό της προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, κατ' άρθ. 729 §2 ΚΠολΔ, αφού η περίπτωση δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις του ίδιου άρθρου. Τα ασφαλιστικά μέτρα έχουν σκοπό την αποφυγή υπερβολικής καθυστέρησης της είσπραξης, μέρους έστω, των δικαιωμάτων των δη-

μιουργών. Όμως στη διαδικασία αυτή προσδιορίζεται προσωρινά το ύψος της αμοιβής, χωρίς δυνατότητα μεταρρύθμισης της σχετικής απόφασης, αφού τόσο το γράμμα όσο και το πνεύμα του άρθ. 22 §§ 6, 7 Ν 4481/2017¹ προβλέπουν την έκδοση μίας μόνο απόφασης ασφαλιστικών μέτρων, ο προσδιορισμός στον οποίο αυτή προβαίνει είναι προϋπόθεση για να ασκήσει ο χρήστης αγωγή. Δηλαδή η καταβολή του προσδιορισθέντος ποσού αποτελεί διαδικαστική προϋπόθεση της δίκης και συνεπώς δεν μπορεί αυτό να μεταβληθεί. Σε κάθε πάντως περίπτωση, δεν αμφισβητείται ότι, από τη στιγμή που εφαρμόζεται η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ισχύει η διάταξη του άρθ. 699 ΚΠολΔ (έτσι και Μπαμπέτας, ό.π. αρ. 325) και η απόφαση που δέχεται ή απορρίπτει την αίτηση δεν προσβάλλεται με κανένα ένδικο μέσο. Ο κανόνας αυτός, κατά το ίδιο άρθρο, αναιρείται μόνο εάν με άλλη διάταξη παρέχεται ρητά στους διαδίκους η δυνατότητα άσκησης ενδίκων μέσων για κάποια κατηγορία υποθέσεων, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω. Επομένως είναι απαράδεκτη η έφεση που ασκείται κατά απόφασης ασφαλιστικών μέτρων, η οποία εκδόθηκε επί αίτησης του άρθ. 22 Ν 4481/2017.

4. Στην προκείμενη περίπτωση, η εφεσίβλητη άσκηση κατά των εκκαλούντων, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου την από 28/9/2017 (υπ' αρ. έκθ. κατ. 553/Ασφ. 553/29-9-2017) αίτηση της ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζήτησε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 22 §7 Ν 4481/2017, τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν 2121/1993 και την προσωρινή της επιδίκαση, επικαλούμενη ότι οι καθών - εκκαλούντες μεταδίδουν δημόσια από τα καταστήματά τους έργα των δημιουργών που εκπροσωπεί, όπως αναλυτικά παρέθεσε στην αίτηση τα σχετικά στοιχεία. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι το δικόγραφο επιγράφεται ως αίτηση του άρθ. 49 §1 Ν 2121/1993. Πλην όμως κατατέθηκε στον αρμόδιο γραμματέα του Πρωτοδικείου στις 29/9/2017, οπότε ίσχυε ήδη ο Ν 4481/2017, αφού αυτός δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Α 100/20-7-2017 και ίσχυσε έκτοτε, πλην των περιπτώσεων που ορί-

ζονται στις μεταβατικές διατάξεις του άρθ. 53 αυτού. Ειδικά δε η διάταξη του άρθ. 53 §10 Ν 4481/2017 σαφώς ορίζει ότι "οι παράγραφοι 6 και 7 του άρθρου 22 δεν εφαρμόζονται επί εκκρεμών δικών κατά το χρόνο έναρξης ισχύος του παρόντος νόμου μέχρι και την έκδοση αμετάκλητης απόφασης επ' αυτών". Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο δίκασε την αίτηση, υπάγοντάς την ορθώς στο άρθρο 22 §7 Ν 4481/2017, και τη δέχθηκε εν μέρει με την εκκαλούμενη υπ' αρ. 123/2018 οριστική απόφασή του, υποχρεώνοντας τους καθόν να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ των αιτουμένων ποσών. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται ήδη οι αιτούντες - εκκαλούντες με την υπό κρίση έφεση, με την οποία ζητούν την εξαφάνιση, άλλως τη μεταρρύθμισή της. Η έφεση πρέπει να δικαστεί κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, κατά την οποία δίκασε και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο. Πλην όμως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη για το λόγο που αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη, ήτοι επειδή εκκαλείται δικαστική απόφαση μη υποκειμένη σε ένδικα μέσα. Τέλος οι εκκαλούντες, λόγω της ήττας τους, πρέπει να καταδικαστούν στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της εφεσίβλητης, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (ΚΠολΔ 183 συνδ. 176,189 §1, 191 §2), ενώ πρέπει να διαταχθεί, κατ' άρθ. 495 §3 ΚΠολΔ, η εισαγωγή του καταβληθέντος κατά την άσκηση της έφεσης παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο, αφού αυτή απορρίπτεται.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ κατ' αντιμωλία.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ΤΥΠΙΚΑ την έφεση.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους εκκαλούντες στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της εφεσίβλητης, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει για έκαστο στο ποσό των τριακοσίων ευρώ (€ 300).

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς να είναι παρόντες οι διάδικοι ή οι πληρεξούσιοι

στοις, στο

στις 5 Μαΐου, 2022

ΘΕΩΡΗΣΗ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

σημάνθηκε κινούμενα και εκδόθηκε κατά τη σειρά της παρακλήσεως

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

επίστευμένου

Ναύπλιο

10.5.22

Ο Προϊστάμενος

Αντιπρόεδρος
Δημόσιου του Τμήματος

